

Geras sportas / Visi mes sportininkai, bet tik sportininkai tai žino

“Sporto grupė” pasitinka statiškoje sporto treniruoklių aplinkoje, iš lėto treniruodama raumenį. Veiksmaus belaukiant, ir tik jam prasidėjus, magą žinoti - kaip sporto treniruokliai bus pasitelkti kurti (“muziką per sportą”, ir “sportą per muziką”)?

Pradėję pasirodymą, atlikėjai įdarbina meno gysleles - abstrakčias, bei PVC žarnų pavidalo. Performansui sukurti unikalūs instrumentai - sporto treniruoklių, plastikinių gyslų ir vargonų vamzdžių derinys - atrodo, tuoj ims kelti geležies kilnojimą link dvasinio lygmens. Sportuojančių, sportavusių, ir sportuosiančių patirtys ima telktis Juodojoje salėje - vargonai, bažnyčia, treniruokliai, sporto salė - aliuzijos ir paralelės paslaptiškai sklaido ore, kai sportininkai pradeda treniruoti raumenį.

Paslaptis sklaidosi grupei pradėjus libretą, atmosfera mainosi sulig atvirai ironišku šiuolaikinio kūno kulto vaizdavimu. Kelinama paviršutinio sudvasinimo, savęs ieškojimo, monetizacijos, bei perdegimo problematiką. *Aišku, kur raumens pradžia ir pabaiga*. Nors veiksmas ir įtraukia, kyla apmaudas, kad dar ką tik žiūrovo užduotimi buvęs mąstymas ir potencialių reikšmių dėliojimas dingsta, jo vieton stoja asertyvus turinys. Lyg greitai besikeičiantys socialinio turinio platformų vaizdai, pasipila nūdienos išgyvenimų, sėkmės ir pralaimėjimų nuotrupos. Patys atlikėjai atrodo įkalinti nuolatiniame treniruoklių kaitalojime, kai nepavyksta nei įsigroti, nei susigroti. Žiūrovas įsupamas *skrolinti* kartu su grupe per patirčių atspindžius, kur kiekvieno *reels'o* (liet. sukūrys (!)) atskirai pradžia ir pabaiga aiški, bet visumai galo rodos nėra ir būti negali. Kyla nemalonūs, daugelio pažįstamas erzulys, kai naujienų, veiklos, galimybių apstu, bet nuo to tik dar labiau painu. “Aš - Dievas”, pareiškia bažnytinę sporto giesmę traukiantis sportininkas, kai scenoje daugiau chaoso, nei harmonijos, daugiau žmogiško sumišimo, nei ramybės. Perdegimas ne už kalnų, ir nebeaišku - nesustoti, ar sustoti, regeneruoti, ar varyt toliau? Tada - Bažnyčioje už labdarą, dabar - sporto klube (Sporto Klube?) už narystės mokesčių. “Kiekvienas savo ligoninė”.¹

Kažkur tame sumišime yra vilties, kad ateis išsigelbėjimas. Per darymą, per sportavimą tas pats veiksmas iš kvailo ir neharmoningo tampa užtikrintas ir darnus. Tiek individualiai, tiek kolektyviškai, sportuojantys stiprėja, auga išoriniai ir vidiniai raumenys. Labai norisi pasidžiaugti performanso dramaturgija, kur augimo eiga, kai nesėkmė erzina, kartojimas brandina, kol galiausiai turi naują kūną, gyvai įkūnijama “Sporto grupės”. *Raumuo sprogsta*. Geriausia, kad tai patiria ne tik sportininkai-atlikėjai - jų sportas erzina, brandina, ir atvertė žiūrovą, ir visa tai per vienos valandos sesiją. Jėga!

“Aš - Tau, Tu - Man” kartojimas, kartu su asmeniniu vakaro akcentu tapusiu Gintarė Šmigelskytės ir Agnės Semenovičiūtės petukų (pečių) žaidimu, tarsi lūžio taškas, kai ironiška ir juokinga tampa gilū ir prasminga. *Visai kitoks jausmas!* Atsiveria kūrinio daugiasluoksniškumas, sąsajos su kultūra, menu, ir kitomis sritimis, grįžtama į pradinę, gilesnę paslapties, aliuzijų, ir paralelių terpę. Čia jau kiekvienas įterpia asmenines patirtis ir sąsajas, gimsta interpretacijos, kūrinys apsigyvena žiūrovuose. Bet *kaip* tai buvo pasiekta, ne reprezentuojant, o persmelkiant kančios ir išganymo ciklu, ne pasižiūrėjus į atlikėjus, bet pasportavus kartu su jais, yra gražu ir galinga. Net galiausiai atjungus PVC gyslelę ir likus tik kilnojamos geležies kaukšėjimui, kaip po gero sporto skaudantys raumenys pulsuoja

¹ IYE, “Ligoninė”.

neapčiuopiama gyslelė. Sportas - ne tik sportas, žodis - ne tik žodis, veiksmas - ne tik veiksmas.

Kitą dieną, rašant po vakar maudžiančiais raumenimis, su Sportu pasveikinu praeinantį Vaidą Bartušą, atliekantį antrosios NOA dienos vadybos pratimą. Palinkiu sportuoti toliau. "Ooo, Dieve..." - atsako.

O, ...